

[Grethe Fenger Møller]

man kan lave eksklusivaftaler, og at vi sikrer organisationsfriheden i et sådant omfang, at det enkelte menneskes menneskerettigheder sikres og udbygges yderligere.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det er ikke kroner og øre, denne debat drejer sig om. Den konservative ordfører fortsatte i statsministerens spor. Det drejer sig ikke om, hvor stor godtgørelse de fyrede får. Det drejer sig ikke om genansættelse. Det drejer sig om, at man ikke kan fyres fra sit arbejde, fordi man ønsker at stå i en anden fagforening. Det er det, det drejer sig om.

Og så drejer det sig i øvrigt om en stillingstagen til Fremskridtspartiets dagsordensforslag, men det får jeg forhåbentlig en melding om på et senere tidspunkt.

Bjørn Elmquist (V):

Da denne lov blev vedtaget den 24. maj 1982, stemte Venstre imod, først og fremmest med det argument, at de sanktioner, der var indeholdt i loven, var for vege, for bløde. Jeg tror, jeg brugte ordet »slatne«.

Allerede ved førstebehandlingen, der fandt sted i februar 1982, gav vi udtryk for denne holdning. Under udvalgsarbejdet blev begreberne strammet op. I stedet for en kompensation svarende til 39 ugers løn blev det fordoblet til 78 uger. Det var selvfølgelig et skridt, kan man sige, på vejen, og vi stemte for dette ændringsforslag, men endte ved tredjebehandlingen med at stemme imod. Det gjorde vi ud fra følgende forklaring:

Spørgsmålet om organisationsfrihed, såvel det, vi kalder den positive, retten til at sige ja til at være medlem af en bestemt forening, til at lave sine egne foreninger, som den negative, det vil sige, retten til at sige nej til at være medlem af bestemte fagforeninger, mener vi hører med i rækken af fundamentale menneskerettigheder, som vi ved den danske grundlov, ved tilslutningen til FNs verdenserklæring om menneskerettigheder og den europæiske menneskerettighedserklæring har forpligtet os til over for egne borgere, over for omverdenen at overholde.

Så fik vi denne højesteretsdom i HT-sagen for nylig, og jeg synes, den dom er klar. Den er skrevet i et sprog, så alle mennesker kan

forstå den. Jeg må nærmest complimentere Højesteret for dens klarhed både verbalt og juridisk. Der bliver ikke stukket noget under stolen. Det bliver fastslået, at afskedigelserne er ulovlige, og så anvender man ellers de sanktioner, Folketinget har vedtaget.

Det ville være hykleri eller en misforståelse at kritisere højesteretsdommen, for den har bare gjort, hvad lovgivers ønske var. Hermed må man også sige, at de partier, de mennesker, som var imod loven i sin tid og talte om for bløde sanktioner, havde ret. Jeg tror, det har krænket manges retsbevidsthed, skuffet mange i deres tillid til det danske retssystem og de garantier, vi giver vore borgere, at se, at dette var, hvad der kunne komme ud af den sag.

Mit parti hilser i dag velkommen statsministerens klare hensigtserklæring. Hvis der sker den opstramning af loven, statsministeren har stillet i udsigt, vil det underbygge respekten for denne menneskeret, sådan at den kommer op på niveau med respekten for andre menneskerettigheder, som er indeholdt i vores lovgivning. Alt andet vil simpelt hen være uværdigt for et så civiliseret retssamfund som det danske, som vi jo alle sammen kæmper for.

Nu skal vi i gang med de overvejelser, statsministeren talte om. Han har peget på sanktionerne, hvor der principielt bliver tale om en genansættelse, og det vil formentlig blive op til domstolene at afgøre, om der undtagelsesvis kan blive tale om at se bort fra princippet om genansættelse. Det lyder meget fornuftigt, for det skal bestemt ikke udelukkes, at der er nogle, der er så krakilske, og som måske har forkerte motiver, at de ødelægger arbejdsklimaet. Det kan også være, at arbejdsklimaet ville blive yderligere forværret, helt ødelagt, hvis man i 100 pct. af tilfældene tvang mennesker tilbage i deres job.

Det lyder meget fornuftigt, at vi derudover ser på andre sanktioner, og at vi vedrørende den subsidiære sanktion, godtgørelsen, kan forudse en klækkelig forhøjelse. Om der skal være minimumsbeløb eller hvad, må vi komme tilbage til under disse overvejelser.

Vi må også finde ud af at få grænserne sat så højt, mener vi i mit parti, at man får mulighed for at give en erstatning, der svarer til en livsløn, for i visse tilfælde er der folk, der bliver blacklistet. Der er nogle af de menne-